

'Nee hè, alweer een herfst-pup', dacht ik, toen Lotjes nichtje Saartje op 17 augustus werd geboren. Ik weet daar inmiddels na bijna 30 jaar Flatcoats alles van. Al onze honden - Lotje uitgezonderd - zijn geboren in de late zomer of in het najaar. Het betekent om de haverklap spoorlags - meestal zonder jas - naar buiten rennen en dan huiverend wachten in de druipregen tot je pup haar plasje heeft gedaan. Bibberend sta je midden in de nacht met je jas over je pyjama aan in de kou. In plaats van lekker door te stappen, slenter je kleumend in een deprimerend somber bos van boom naar boom, terwijl je pup om je heen buitelt; dié heeft natuurlijk nergens last van. Als je buiten met je pup wilt spelen, moet je je eerst in jas, regenbroek en laarzen hullen, anders zit je met je knieën in de zomp. Gelukkig zijn Flatcoats weersbestendig. Want als je zo'n bibberhondjes-ras hebt, dat weigert iets buiten te doen als het onder de 15 graden is of regent, dan heb je pas écht een probleem!

Daarbij vergeleken was het met Lotje een feest. Met de auto reden we naar een lekker plekje, waar ik dan genoeglijk in de zon in het gras ging zitten terwijl zij om me heen de boel verkende, speelde, zonder modderpoten goedgehumeurde mensen in nette - zelfs witte - broeken begroette en zonder aarzeling het verfrissende water instapte. Het was zo lekker lang licht. Je kon rustig om acht uur 's avonds nóg een rondje bos doen, zodat ze haar drang om de wereld te verkennen voort kon zetten en daarna tevreden haar mandje inrolde. Dat is heel wat anders dan een pup die 's avonds rond middernacht al lang uitgerust is van het avondrondje in het donker aan de lijn langs de straat. Die dan vervolgens nog even in huis de boel op stelten zet, verwoed op speeltjes springt en voetbalt met zo'n leuk plastic flesje op de houten vloer zodat de burens waarschijnlijk af en toe recht overeind in bed zitten.

Maar ik heb nu toch een heel groot voordeel ontdekt aan een herfst-pup: ze slapen lekker lang door. Saartje wordt pas rond half negen wakker. Ze is de ochtendrust zelve. Ze plast, poept, eet, speelt even, en slaapt weer verder tot tien uur. Dat vind ik een zegen. Bram en ik zijn namelijk allebei avondmensen. Wij hoeven door de aard van ons werk haast nooit heel vroeg op en werken het lekkerst 's avonds. Dan is het rustig en kom je pas echt in de *flow*. Om de knop weer uit te zetten, kijken we daarna nog een uurtje film. Wij gaan dus pas heel laat naar bed. Saartjes nachtelijke activiteiten storen ons niet.

's Ochtends vroeg kom ik echter maar moeilijk op gang. Ik staar glazig voor me uit, reageer uiterst traag en doe alles op de automaat zonder dat er veel tot me doordringt. In combinatie met lente-pup Lotje was dat een desastreuze combinatie. Bij de eerste zonnestraal, ergens rond half vijf, was zij klaarwakker. Hoera, de dag begint, het leven is een feest en daar moet je van profiteren! Slapen, dat doe je alleen als het donker is of nadat je minstens een paar uur gespeeld hebt. Dat Jenna - ook een avondhond - en ik daarvoor 's ochtends vroeg nog niet zo in de stemming waren, vond ze uitermate frustrerend. En dat heb ik geweten. In tegenstelling tot Saartje - die vooral een sleurder is en het liefst aan het kleed, de schapenvachten en de vetbedden trekt en die door het huis sleept - was Lotje een sloper. Ze was gespecialiseerd in het razendsnel kapotmaken van dingen. De kartonnen dozen die tot haar beschikking werden gesteld om erger te voorkomen, versnipperde ze in een mum van tijd. Als ik even niet opleette, verlegde ze haar activiteiten ongemerkt naar wat anders. Onze houten boekenkasten dragen dan ook allerlei knaagsporen.

Nu maken wij ons kleine huis altijd goed *puppy-proof* en leggen we meestal alles buiten bereik. Maar wat door slordigheid 's avonds toch was blijven slingeren - de krant, tijdschriften, boeken, schoenen, rekeningen, de afstandsbediening - verdween in Lotjes bekje, met meer of mindere schade tot gevolg. Vooral in die vroege ochtenduren was het raak, omdat ik dan nog niet alert genoeg was. Het ergst hadden de hondenspullen het te verduren. Ik weet nog dat ik in een aanbieding vijf autohondengordels voor Jenna heb gekocht, omdat Lotje die onderweg voortdurend kapot beet. Talloze hondenmanden, -kleedjes en -kussens heeft ze compleet geruïneerd of aangevreten op momenten dat ik even de kamer uitliep of wat anders deed dan op haar letten. Pluche manden draaide ze op hun kop en rukte de schuimrubber onderkant binnen een paar minuten aan gort. Nu hoor je mij niet klagen, want ik ben nu eenmaal niet bereid om ons knusse huis te veranderen in een kale, betonnen bunker. En ik berg onze pups overdag ook niet in de bench op. Ik vind dat de honden maar moeten leren waar ze wel aan mogen komen en waaraan niet. Daar stop ik veel tijd in en het komt ook altijd goed. Bij de een duurt het alleen wat langer dan bij de ander. Maar één ding weet ik wel: als je een avondmens bent, is een herfst-pup een stuk goedkoper.